

DAVID WILKERSON – NEM MINDEN MEGPRÓBÁLTATÁS VIZSGA

(2005. október 17.)

Isten nem élvezettel teszi ki gyermekeit a megpróbáltatásoknak. A biblia azt mondja, hogy Krisztus együtt érez velünk, amikor nehézségeken megyünk át „megindulva gyarlóságainkon”. Krisztus azt mondja az Egyháznak: „Ismerem szorongatásodat és szegénységedet” (Jelenések 2,9). Lényegében ezt mondja: „Jól tudom, hogy min mész keresztül. Te talán nem érted ezt, de én jól ismerem bajodat.”

Lényeges, hogy megértsük ezt az alapvető igazságot; az Úr igenis próbára teszi az övéit. Az Ige ezt mondja: (Zsolt. 66,10) „Mert megpróbáltál minket, Istenünk, megtisztítottál, mint az ezüstöt.” „hiteteket, mely az elvesző, de tűzön át kipróbált aranyból sokkal értékesebb” (1.Péter 1,7). „Az ÚR megvizsgálja az igazat” (Zsolt 11,5).

Igen, mindazok, akik Krisztust követik, bajokon fognak átmenni. A Zsoltár-író mondja: „Sok baj éri az igazat, de valamennyiből kimenti az ÚR.” (Zsolt. 34,20). Pál pedig arról beszél, hogy: „Mert nagy nyomorúságból és szívszorongásból sok könnyhullatással írok nektek” (2.Korinthus 2,4) és a Zsidókhoz írt levél pedig azokról a szentekről ír, akik „nélkülöztek, szorongattak, gonosz bántalmat szenvedtek” és „a szenvedések okozta sok viaskodásban kitartottak” (Zsidókhoz írt levél 11,37.; 10,32)

„A tény az, hogy a biblia nagyon sokat beszél a hívők életében lévő megpróbáltatásokról és bajokról. A zsoltáros szerint: „Mert tele van bajokkal a lelkem, életem közel került a holtak hazájához.” (Zsolt. 88,4) Hasonlóan írt Dávid is „a sok baj és nyomorúság” elviseléséről. (71,20) Nem tudok megnevezni egyetlen egy Jézus-követőt sem, aki ne szenvedett volna hasonlóan ezekhez az igékhez: megpróbáltatásokat, csapásokat, bajokat, lesújtottságot, vagy éppen aggódásokat. Dáviddal együtt mondhatom: „Elviseltem nagy és fájdalmas bajokat és próbákat”, és jól tudom, hogy sokan, akik olvassák ezt a prédikációt, talán ezt mondhatják, „Ez körülbelül összegzi az életemet. Most fájdalmas megpróbáltatásokkal és bajokkal állok szemben.”

Ezért, minden kereszténynek tudnia kell, és el kell fogadnia azt, hogy Istennek célja van a szenvedésünkkel. Nincs olyan próba, amiről Ő nem tud, vagy amit Ő nem enged meg, és mindezekkel pedig az a célja, hogy megingathatatlan hitet képezzen bennünk. Péter írja: „hogy hiteteket, mely az elvesző, de tűzön át kipróbált aranyból sokkal értékesebb, kipróbált voltánál fogva magasztalásra, dicsőségre, megbecsülésre méltónak találják akkor majd, mikor a Krisztus Jézus le fog lepleződni.” (1.Péter 1,7). Péter az ilyen gyakorlatokat tüzes megpróbáltatásoknak nevezi. (Lásd: 1.Péter 4,12).

Pál arról tett bizonyosságot, hogy befejezte a „futást” és legyőzte a hitét sújtó megpróbáltatásokat. Ezt írja: „A nemes harcot megküzdöttem, futásomnak végére érkeztem, a hitet hűségesen megőriztem.” (2.Tim. 4,7) Pál jól tudta, hogy sok szenvedés várja még, de őszintén vallotta: „Még nem értem el arra a helyre, ahol Krisztus terve szerint lennem kell, nem váltam még tökéletessé, de ami hitemet és bizodalimat illeti a megpróbáltatásokon keresztül, jól tudom kiben hiszek és ki győzött meg magának. Amikor az ellenség árvízként zuhan rám, akkor Isten fogja felemelni ellenük zászlóját felettem, és mindezt a ’nyomor kemencéjében’ tanultam meg”.

Egyetértek Pál véleményével. Az utóbbi években Isten kegyelme által, a Szent Szellem segítségével számos megpróbáltatáson mentem keresztül, a legnehezebb talán a tizenkét éves unokámnak, Tiffany-nak halála volt. Az Úr erőt és hitet adott ebben a gyötrelmes megpróbáltatásban, és kiemelkedtem belőle mondván: „Tudom, hogy kiben hiszek, és kinek van terve számomra. Az Úr cél nélkül nem engedne meg egy ilyen mély fájdalmat számomra és családom számára. Óh Uram, mindezt hittel nyújtom át neked.”

Csak gondold saját jelenlegi megpróbáltatásodra! Volt benned kétely, félelem vagy harag amint áthaladtál azon? Hibáztattad Istent, amiért túlzottan vagy szükségtelenül terhelt meg? Talán azt gondoltad, hogy elegendő van és kész voltál feladni a harcot, mondván: „Hittel imádkoztam, olvastam a bibliát, jártam a gyülekezetbe, de semmi sem munkálódik ki, miért?”

Vagy még mindig képes vagy felnézni az égre és ezt mondani: „Tudom, hogy az Úr jó és mindezekben bízni fogok benne. Nem fogok hitetlenségben élni. Isten ki fog ebből is vinni az Ő dicsőségére.” Ha ez téged ábrázol akkor hited elviselte a tüzet, de ha nem, akkor azt kérdezem: mennyi megpróbáltatáson át kell szenvedned, míg végre ezt tudod mondani: „Hitem felül kerekedett”?

A próba célja nem mindig az, hogy Isten kipróbálja minket.

Az igazság az, hogy megpróbáltatásaink nem minden esetben a hitünk próbáit jelentik. Gyakran Istennek valami más célja van szenvedésünk idején. Minél közelebb járunk Krisztussal, annál mélyebb lesz a megpróbáltatás, ilyenkor nem hitünkön dolgozik, hanem valami másat akar elérni.

Ne érts félre: amint a hitünk meginog, a hit próbája azonnal elő fog bukkanni. Soha nem leszünk túl az ilyen vizsgákon. Istennek azonban van egy másik célja is a megpróbáltatások idején: Az Atya készíti a Fiú menyasszonyát, hogy az törekedjen feljebb és nagyobb hitre.

A menyasszony erősen ki lesz próbálva; a vőlegény iránti szerelme a tűzön keresztül fog átmenni. A vőlegényben lévő bizalmát tűz, árvíz és megpróbáltatások fogják kifinomítani. Ezek a vizsgák és megpróbáltatások nem szerelmének és odaadásának próbái, hanem inkább tovább finomítják meglévő szerelmét. Szeretném ezt megmagyarázni.

Hiszem, hogy sokan, akik olvassák ezt az írást, igazi keresztény követői Krisztusnak. Jézus életed szerelme és élő bizalmad virágzik. Igen, még többször lesz alkalom arra, hogy ez a bizalom vizsgálat alá kerüljön. Isten azonban valami más is keres benned, valami többet. A menyasszony előkészítése azt követeli, hogy Isten egy természetfeletti munkát végezzen benned.

Ez a menyasszony Jézus választott szeretettje kell, hogy a vőlegény iránti vágygal legyen eltelve. Kell, hogy el legyen vonva minden más vágytól. Kell, hogy azzal az egy vágygal legyen eltelve, hogy örökre az Ő jelenlétében lehessen. Pál erre a vágyra utal, amikor azt írja: „bízunk, és inkább tetszenék, hogy kiköltözzünk a testből és otthon legyünk az Úrnál.” (2.Korinthus 5,8) „Mert az én életem a Krisztus, a halálom pedig nyereség.” (Filippi 1,21)

Ez nem valami megrögzött halál utáni vágy Pál részéről. Az Apostol egy teljes és hasznos életet élt, de mégis azt mondta: „Valami bennem az Úrral való együttlétre vágyakozik, hogy szemtől-szembe állhassak vele. Hogy ilyesmit igényelhessem, Pálnak teljesen hátat kellett fordítania a világ vonzásának.

Most Isten a népe számára egy új világ teremtésén dolgozik; egy új mennyen és új földön, és ebben az új teremtésben lesz az Új Jeruzsálem, Krisztus menyasszonyának otthona. Ézsaiás látta ezt az új teremtést, amit Isten tervezett, és látomása kibeszélhetetlen volt. Isten a prófétán keresztül mondja: „Mert én új eget és új földet teremtek, a régire nem is emlékeznek, senkinek sem jut eszébe. Ezért örvendjétek és vigadjatok mindörökké annak, amit teremtek. Mert Jeruzsálemet vigasságra teremtem, népét pedig örömré.” (Ézsaiás 65,17-18)

Isten egy hatalmas ígéretet ad itt Krisztus menyasszonyának: „Jelenlegi megpróbáltatásod közepén rögzítsed ezt az igazságot az elmédben, a jelen világ nem a te otthonod. Minden, amit látsz itt el fog múlni, föld, hold, nap és csillagok. Egy új világot teremtek, ahol nem lesznek tüzek, árvizek, démonok, megpróbáltatások vagy bajok.”

Elfogadtátok ezt az üzenetet? A szenvedés el fog múlni. Ezért egyedül Krisztusra fordítsátok figyelmeteket és gondolatokat arra, hogy az örökkévalóságot vele fogjátok tölteni ebben az új világban. Őszerinte nem fogunk emlékezni erre a világra, amelyben fájdalommal és szomorúságban dolgozunk és kínlódunk. Még csak eszünkbe sem fog jutni! (lásd 65,17)

Nagyon valószínű, hogy nem csupán próbán mész át, hanem inkább oktatáson!

Szeretteim, ez azt jelenti, hogy a megpróbáltatások, amiket most elviselünk, nem vizsgák, hanem inkább edzés, gyakorlat. Arra a világra készülünk, ahol nem lesz fájdalom többé, és az a föld új testekkel lesz népesítve. Pál azt írja, hogy a test, ami a földbe van elásva, nem ugyanolyan, mint az, ami elő fog jönni a sírból. Teljesen új testet fogunk kapni, Krisztus DNS-ével.

Ábrahám egy jó példa erre; ő teljesen a jövő világra fókuszált. A biblia azt írja: „Hitétől *öszönözve* lett vendéggé az ígéret földjén, *akkor még* idegenben, lakott sátorokban Izsákkal, Jákóbbal, ugyancsak az ígéretnek társörökösével együtt. Várta ugyanis az alapokkal bíró várost, melynek készítője és építője Isten.” (Zsidók. 11,9-10)

Ábrahám hite átment a vizsgán, amikor fiát, Izsákot felajánlotta, mint áldozatot. Sőt, ez talán több volt, mint hitének a vizsgája, hiszen Ábrahám maga is el lett vonva ettől a világtól - ez egy tény, mert felajánlotta a fiát. Hitének nagyobb célja volt, mint amit csak szemmel látott. Ő igazán ebben a világban élt, de nem ehhez a világhoz tartozott; tudatában volt, hogy állampolgársága egy másik világban van.

Fontold meg, amit a Zsidókhoz írt levél mond Jézusról: „szenvedett a kapun kívül.” (13,12) Jézus szenvedett, mint egy kívül álló a formális valláson kívül, az elfogadott társadalmon kívül. Krisztus szintén „kívül” volt

abban az értelemben, hogy nem volt hely számára ezen a földön, „nincs hová fejét lehajtani”. Mindent, amit Jézus tett, úgy tette, hogy közben mindig a mennyre fordította tekintetét.

Mint Megváltónk, Ábrahám ősatyánk is: „itt nincsen maradandó városunk, hanem a jövődőt keressük.” (13,14) Ezen a földön élünk és dolgozunk, de idegenek vagyunk itt; igazi otthonunk az Új Jeruzsálem. És a Zsidókhoz írt levél sürget: „Menjünk ki, tehát Ő hozzá a táboron kívül, az Ő gyalázatát hordozván.” (13,13) Amíg mi is a táboron kívül nem leszünk - a világ vágyain kívül és az anyagiasságon kívül - nem leszünk ott ahol a „vőlegény” van.

Kellemes otthonom van, és egy szép autóm, de állandóan ellene állok az anyagi dolgoknak, amelyek ellopják a szívem. A tény az, hogy lehet erős hitünk úgy, hogy közben mégse vágyódunk Krisztusra. „Ha hitem van is, úgyannyira, hogy hegyeket mozdíthatok ki helyükről, szeretet pedig nincsen bennem, semmi vagyok.” (1 Korinthus 13,2)

Szomorú, de amint körül nézek, azt látom, hogy győzelmes hittel rendelkező hívők sokasága nem vágyódik Jézussal lenni. Ehelyett a világ dolgaira vágyódnak és arra, hogy miként szerezhetik meg azokat. Úgy látom, hogy nincs szívükben szükség a mennyre fókuszálni, hogy elváljanak ettől a világtól. Az ilyeneknek ez az üzenet csak a „jó élet” félbeszakítását jelenti.

Köszönet Istennek, hogy csodálatos módon a „kapun kívül-re” sürget minket. Lényegében ezt mondja: „Ha Fiamnak foglak adni házastársul, akkor semmi másra ne vonzódjál ebben az életben; biztos akarok lenni abban, hogy semmi másra nem vágyódsz csak Krisztusra. Legizgalmasabb álmod, szíved legmélyebb vágya Jézussal való együtt léted legyen.”

Szeretteim, ez a magyarázata annak, hogy olyan sok igazságos szent, akik hitben járnak, megpróbáltatásokban szenvednek. Csak gondolj arra, Hogyan vezette ki Isten Izrael gyermekeit Egyiptomból? A szenvedés kemencéjébe helyezte őket, míg végre felsírtak: „Elég ebből! Nem akarok itt lenni többé.” Aztán amikor Isten ezt mondta: „menj”, akkor készen álltak, hogy átmenjenek az Ígért Földjére.

Istenem segíts bennünket megszabadulni e korszaknak anyagiasságos szellemétől és fordítsd minden vágyunkat az Új Jeruzsálem felé!

Ézsaiás megjövendölte egy új világ és nép teremtését

„Ezért örvendjétek és vigadjatok mindörökké annak, amit teremtetek. Mert Jeruzsálemet vigasságra teremtem, népét pedig örömré.” (Ézsaiás 65,18). A héber szó „teremt” ebben a versben azt jelenti, hogy valamit létrehoz. Érted, amit Ézsaiás mond? Isten nemcsak egy új világot teremt, hanem még egy speciális népet is. Egy olyan menyasszonyt hoz létre, aki nemcsak el lesz vonva ettől a világtól, hanem szenvedésein keresztül Isten dicsőítését tanulja meg.

Tény az, hogy jelen szenvedésünk egy iskola. És akármin megyünk keresztül, különösen a megpróbáltatásokon; Jézus dicsőítését tanuljuk. Mindez olyan, mint egy gyakorlat a dicsőséges nap jövetelére. Mit jelent ez azoknak a keresztényeknek, akik ijedve és aggódva élnek? Hogyan tudnak azok, akik úgy élnek, mintha Isten halott lenne, átmenni a megpróbáltatásokon, aztán rögtön dicsőíteni Istent?

Nagyon fontos, hogy milyen módon reagálunk a jelen megpróbáltatásaira. Amikor Izrael nagy szenvedésen ment át, akkor a nép elvesztette reményét. Elhatározták, hogy egyszerűen nem bírják tovább a szenvedést és leültek a földre. Itt volt Isten népe „kőkemény” ígéretekkkel rendelkezve, mégis mintegy bilincsel a nyakukon ültek le.

Ugyanígy némely keresztény hívő ezen a ponton feladja a harcot. Nem hagyják el hitüket, de nem követik Jézust teljes szívvel. Azt mondják: „Nem bírom ki az ilyen életet. Minél közelebb kerülök Jézushoz, annál többet szenvedek.” Csodálkoznak, hogy miként mondhatta Pál: „Most örülök az értetek való szenvedéseimnek.” (Kolossé 1,24)

Pál pontosan azért mondhatta ezt, mert amikor elragadtatott a mennyekbe, látta a dicsőséget, ami ránk vár. Az ott látottak tették képessé őt dicsőíteni Istent és elfogadni a szenvedéseket és megpróbáltatásokat ebben a világban. Elhatározta, hogy szívében örömmel fog halleluját énekelni akármilyen helyzetben is lesz, készülődésképpen az új világ jövetelére.

„ha csakugyan együtt szenvedünk vele, hogy vele együtt meg is dicsőüljünk. Úgy számítom ugyanis, hogy a mostani idő szenvedései nem érdemlik meg, hogy összehasonlítsuk őket azzal a dicsőséggel, melyről értünk

egyszer a lepel le fog hullani.” (Rómaiak 8,17-18) A dicsőség fénye amely őt várta, összehasonlíthatatlan volt megpróbáltatásaival.

Ugyanígy, el akarja fordítani a mi szemünket is a jelen szenvedéseitől, hogy arra figyeljünk, ami jön és meg fog mindent változtatni. Csak egy perc elteltével az új otthonunkban, már nem is fogunk emlékezni a múltra, Pál tulajdonképpen ezt mondja. Arra készíten bennünket, hogy most kezdjük dicsőíteni Jézust, örvendezve azon, ami vár ránk. „Rajta keresztül vigyük fel tehát magasztalásunk véresáldozatát mindenkor az Istennek, azaz az ő nevével hitvallástévő ajkaknak gyümölcsét.” (Zsidókhöz 13,15)

Akiket Isten választott „megolvasztott, mint az ezüstöt, megpróbálta őket a nyomorúság kohójában.” (Ézsaiás 48,10).

Ézsaiás azoknak ajánlotta az Új világ látomását, akik éppen csak átmentek az ellenség pusztító munkájától való szenvedésen. Szédültek a megpróbáltatásoktól, félelemmel és fáradtsággal voltak elterelve. Úgy érezték, hogy Isten elhagyta őket és féltek a jövőtől. Mi volt Isten üzenete? Ugyanaz, amit ma is küld népének:

„Serkenjete fel, nincs vége mindennek, ahogy hiszitek. Az Úr a ti erősségetek, még mindig veletek van. Rázzátok ki magatokat a porból, az elvesztett kedvetektől. Üljetek a mennyei helyeken, amint azt megígértem. Nem vesztettétek el igazságosságotokat, öltöztök fel a köntösöket. Rázzátok fel magatokat, beszéljete magatokhoz, tanítsátok magatokat. Mondjátok meg a testnek és az ördögnek, hogy mindezek felett diadalmaskodunk az által, aki minket szeretett.” (Ézsaiás 52,1-3).

„Ébredj, ébredj, Sion, szedd össze erődet! Öltözz ékes ruhába, Jeruzsálem, te szent város, mert nem jön már ide többé körülméletlen és tisztátalan. Rázd le magadról a port, kelj föl, fogságba vitt Jeruzsálem, oldd le nyakadról bilincsedet, Sion fogságba vitt lánya! Ezt mondja az ÚR: Ingyen ád talak oda, nem pénzen váltalak meg.”

Gondoljatok a három héber ifjúra, akiket Nabukodonozor király tüzes kemencébe hajított. Hitük miatt vetették őket a kemencébe. Az Úr valami mást akart elérni. Az istentelen babiloniak nem voltak az ifjak imái vagy prédikálásuk befolyása alatt. Nem voltak meghatva bölcsességük és tudásuk vagy szent életük által. Nem, de amikor benéztek a kemencébe látták a három ifjút örömteljesen dicsőíteni Istent a legnehezebb megpróbáltatásuk alatt.

Jézus jelent meg abban a kemencében és hiszem, hogy első szava az ifjakhoz a kemencében az volt, „Barátaim, keljete fel, mert bilincsetek leesett. Lászon ez a pogány kormány és istentelen nép titeket dicsőíteni Istent a megpróbáltatás órájában.”

Ezt tették az ifjak, és az írások azt mondják, hogy Nabukodonozor megdöbbsent a látványon. Gyorsan felkelt ezt kiáltva: „Mi történik itt? Nem három ember volt bevetve a kemencébe? Most pedig négyet látok kioldott bilincsekkel! Nézzétek, énekelnek és dicsőítik a negyedik embert.”

Ez lesz az eredmény, amikor megpróbáltatásunk dicsőítést fog hozni. Hát miként reagáltál megpróbáltatásod idején? Iszol a félelem csészéjéből, gyöngének érzed magad, erő nélkül, hogy ellenálljál az ellenségnek? Itt az idő, hogy lerázzad a nehéz bilincseket és emelj fel szent kezeidet, hogy Megváltódat dicsőítsd! Szabad vagy, akármilyen bajokon is mész át, légy örömmel telve, mert a negyedik ember veled van a kemencében. Krisztus megjelenik megpróbáltatásodban és a tűz el fogja égetni a köteleket amik megkötözték téged.

Dicsőség az Ő Szent Nevének!

Forrás: www.tsculpitseries.org

Közzétéve a World Challenge engedélyével. P. O. Box 260, Lindale, Texas 75771, USA.